

[Jesper Simonsen.]

Foranstaltninger end Anholdelse, Varetagtsfængsel eller Straffudstaaelse har været bragt til Anvendelse, saasom Forbud mod at rejse bort og lignende. Mindretallet opstiller som Betingelse for at tillende Erstatning for Lidelse og Tort i saadanne Tilfælde, at den trufne Foranstaltning i denne Henseende ikke har været væsentlig forskellig fra Anholdelse eller Varetagtsfængsel. Det forekommer mig at være lidt smaaligt at gøre en saadan Undtagelse, thi for en retskaffen, ærekræv Mand vil slige Foranstaltninger dog altid medføre Lidelse og Tort. Spørgsmaalet er for øvrigt ikke stort, da Tilfældene er faa, formentlig endda meget faa. Det er vist ogsaa tvivlsomt, om Bestemmelsen i det hele vil faa videre reel Betydning, af den Grund, at der ved Tilkendelse af Erstatning altid gør sig et vist Skøn gældende, og ved dette Skøn tages der ogsaa Hensyn til, om der er overgaaet den paagældende Lidelse og Tort. Jeg kan derfor ikke anse Vedtagelse heraf for begrundet og maa fraraade det.

Et Mindretal, bestaaende af Venstre, foreslaar under Nr. 209 at opretholde de nugældende i Retsplejelovens §§ 778, 792 og 988 fastsatte Erstatningsbetingelser med de Ændringer, der vedtoges af begge Ting i Samlingen 1928—29. Jeg maa overfor Mindretallets Forslag minde om, at Regeringsforslaget hviler paa den Betænkning, som i Februar 1930 fremkom fra det af Justitsministeren i 1929 nedsatte Udvalg. Det skyldes altsaa en indgaaende sagkyndig Overvejelse, som er foregaaet efter, at Rigsdagen har vedtaget de Ændringer, som Mindretallet nu søger tilbage til. Jeg finder det navnlig uheldigt, at Mindretalsforslaget opretholder Bestemmelsen om, at Erstatning skal nægtes, naar de fremkomne Oplysninger dog giver begrundet Formodning om, at vedkommende er skyldig. Det vil altsaa sige, at Personen i Erstatningssagen paa *Formodning* dømmes for den Forbrydelse, som Bevis ikke har kunnet føres for. Det er en Regel, som naturligvis kan medføre den største Uretfærdighed, og den bør ikke findes i vor Lovgivning.

Spørgsmaalet om Offentlighedsprincipet og dets Udformning har, som sædvanlig, kunde jeg næsten sige, været Genstand for indgaaende Drøftelser i Udvalget. Fra alle Sider anerkender man Principets Værdi og Berettigelse. Alle erklærer deres Kærlighed til det, nogle er endog parate til at ombringe det af bare Interesse for det. Mindretallet indenfor Oppositionspartierne stiller for-

skellige Forslag om Indskrænkning i Offentligheden. Jeg skal ikke paa nærværende Tidspunkt komme ind paa en Omtale af dem, men blot bemærke, at Flertallet afgjort maa fraraade deres Vedtagelse. Det er Flertallets bestemte Opfattelse, at Offentligheden i Retsplejen er et saare værdifuldt Middel til at holde Retslivet sundt, til at holde det i Kontakt med Udviklingen og til at holde uvedkommende Hensyn ude. De Ulemper, Offentligheden i enkelte Tilfælde kan medføre, er af meget begrænset Betydning i Sammenligning med den store Nytte, den i anden Henseende bringer. Flertallet, Socialdemokrater og Radikale, kan tiltræde Lovforslagets herhenhørende Bestemmelser, dog af Forbudet mod Gengivelse af Forhandlingerne i en Straffesag mod en Person under 18 Aar ved Ændringsforslag Nr. 17 gøres fakultativt, og at det paa den anden Side ubetinget forbydes at gengive Billeder af et Retsmøde samt i Forbindelse med Referatet at gengive Karikaturer af de optrædende Personer. Med Hensyn til dette sidste Forslag er Forholdet dog det, at Trier ikke hører til Flertallet, men er erstattet af Pürschel. Forslaget findes under Nr. 16, og det er subsidiært tiltraadt af Christensen (Høng), Elmquist og Vejen.

Hele Udvalget foreslaar under Nr. 19 Aldersgrænsen for Adgang til Retsmøder sat til 18 Aar.

Et Flertal, bestaaende af Socialdemokrater, Radikale og C. J. F. Sven, foreslaar under Nr. 160, at der i alle Tilfælde, hvor Retsmøder afholdes for lukkede Døre, skal beskikkes Forsvarer, dersom sigtede ikke er paa fri Fod.

Under Nr. 22 stiller et Flertal, bestaaende af Udvalget med Undtagelse af Christensen (Høng) og Vejen, som noget nyt Forslag om, at Justitsministeren, myndiges til at autorisere Stenografer til Optagelse af stenografisk Gengivelse af Retsforhandling samt til at fastsætte Regler om Vederlaget herfor. Disse Stenografer skal anvendes i borgerlige Sager, naar Parterne eller en af dem begærer det; om deres Anvendelse i Straffesager kan Justitsministeren fastsætte Bestemmelser. Med Hensyn til, hvem der skal betale det stenografiske Referat i en borgerlig Sag, foreslaar et Flertal, bestaaende af Socialdemokrater, Konservative og Radikale, under Nr. 109, at Udgifterne skal erstattes af den tabende Part ligesom andre Sagsomkostninger, dog kun saafremt Anvendelsen efter Rettens Skøn har været begrundet, i modsat Fald maa den, der har begæret